

ELS GOMES

CAPÍTOL SETÈ

HISTÒRIES SENSE BARS

Qui ets tu per fer el que fas? La cara del Kandinski no s'immuta per la pregunta. L'altaveu permet al grup de seguir la conversa telefònica. Sóc català. Ningú és perfecte, oi? I si de dia tinc projectes a llarg termini, en la intersecció entre art i documental, de nit busquem diners per muntar una residència per a vells lluitadors antifrancistes i antimonàrquics.

Els somriures del grup no són expressius sinó interrogatius.

On ets ara mateix? El seu interlocutor té la veu greu, acostumada a manar. A la meua sala d'estar. Em vaig mudar aquí fa vint anys.

On tens els plafons de la Generalitat? El Kandinski el talla, cridant. Quina oferta poses damunt la taula? Saps que passarà en cas de confinament? Que no podem

veure'ns! Li respon la veu.

Què veus a la foto que hem enviat? Els quatre plafons que estan en una furgoneta en algun lloc de Barcelona. I aviat camí de França si no fas una oferta! El Kandinski talla en sec la trucada i girant-se els explica.

Durant el primer confinament gairebé va morir de Covid. Si anem a veure'n un altre, ell vol estar a Perpinyà. Només per escapar de la ineptitud del govern espanyol que no vetlla pel benestar dels ciutadans. Mentre parla obre la porta del balcó. Aquí hi passo la major part del temps, pensant i telefonant.

El Kandinski viu a la quarta planta d'un edifici revolucionari als alts de la ciutat, amb un balcó increïble. El Picasso apaga un cigarret a mig consumir. Escolta, aquest comprador, és amic, conegut? El Soutine

intervé. Està disposat a pagar quatre-cents mil? Recoi que és una obra Tàpies!

Sona el timbre. El Miró obre la porta a la Kahlo carregada amb un cistell. Porto els ingredients necessaris per preparar un dinar. Les verdures, del Marroc, són insuperables, els ous, de gallines criades a l'aire lliure i confesso que tinc una certa debilitat pels Côtes-du-Rhône. Aixeca dues ampolles de vi amb aire de triomf. Tot això per acompanyar uns calamarsets que... hum mm! Picasso, et toca cuinar a tu!

Per cert, a baix hi ha un paio que m'ha dit que et digui que t'espera. El Tàpies s'aixeca d'una revolada i en dos bots marxa.

Ens confinaran una altra vegada? Els bars estan quasi tots tancats. Quina ruïna. Afirmar la Kahlo. El Miró

desembeina. Aquest paio és un penjat! Dígens l'última vegada que vas fer alguna cosa amb ell?

El Kandinski s'asseu amb parsimònia. És fill d'un gran pintor, es diu Jaume. Fugint del seu pare es va allistar a la legió. Plora sovint i em truca, com ahir a la nit quan va pensar en dos amics seus que van morir. Dos soldats caiguts a la província de Helmand, a l'Afganistan. Té problemes insalvables des de que va tornar a la vida civil.

Ahir em va enviar aquesta foto. Que en penseu? Precisament és la d'un dels dos soldats que, a la base militar, va fer fotos del seu enorme penis tatuat. En Jaume volia que rigués amb ell i oblidar els seus problemes. I va funcionar!

Com que ningú pregunta res més el Kandinski gaudeix del balcó. El Miró i el Soutine paren taula. El Soutine pregunta. El salonet és prou gran, si es produeix un altre confinament en farem el quarter general?

El Kandinski entra i abans de seure a taula posa Catalunya Ràdio. Com cada dia des del mes de mars i el primer confinament tot el temps és pel virus i quan no pel Barça.

Com hipnotitzats per la ràdio, passen els minuts en silenci. La Kahlo i el Picasso serveixen els calamarsets amb verdures. Mengen a cobert dels sorolls de les forquilles i ganivets.

Quina màscara, no quirúrgica, prefereixes portar? Pregunta el Picasso al Soutine. Jo diria que només en porto de quirúrgiques. Quan surto de l'apartament em permeten insultar a la veïna de sota, una

(continua a la pàgina 5)